

Autor: E.X.

Úvod:

Filip Vávra patří k nejdéle fungujícím politickým aktivistům na a prošel si radikální scénou už od počátku 90 let, ale pamatuje si velmi dobře i změnu režimu a konec let 80. Své příběhy z mládí nám předestřel v nedávno vydané knize *Těžký boty to vyřešej hned!*, kde na pozadí vlastního dospívání popisuje pražskou skinheadskou scénu a historky s ní spojené. Předtím rovněž vydal knihu *Nebeská družina* a na vydání další knihy o dobývání amerického kontinentu pracuje. Mimo knižní tvorby se Filip Vávra věnuje i provozování mediálního webu Stredoevropan.cz, který každý měsíc oslovuje desetitisíce čtenářů.

S dlouholetým aktivistou, perzekuovaný disentem a autorem knihy *Těžký boty to vyřešej hned!* Filipem Vávrou (nejen) o minulosti, politickém násilí, mediálním obrazu, skinheadech, udavačství a Davidu Dukeovi.

Extravaganza Controverso

Filip Vávra

Mohl bys ses prosím ve stručnosti představit, stačil by krátký medailon pro méně znalé čtenáře.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Jmenuji se Filip Vávra, je mi 40 let a od 13 let jsem součástí české nacionalistické scény. Považuji se za českého nacionalistu.

Co jsi dělal v 90. letech a dříve, jakou máš za sebou politickou minulost, jak ses dostal k aktivismu?

To je na dlouhé povídání. Podrobně jsem to popsal ve své knize *Těžký boty to vyřešej hned*.

Dřív ses snažil založit politickou stranu, přišlo ti, že má tato strana potenciál oslovit i lidi mimo úzce vyprofilovanou subkulturu?

Ve skutečnosti jsem já a další lidé vstoupili do již existující politické strany – Vlastenecká republikánská strana, protože založení zcela nové strany by kvůli našim osobám neprošlo přes registraci Ministerstva vnitra. V roce 2001, kdy k tomu došlo, byli Sládkovi republikáni již nefunkční stranou. Přitom dosahovali stabilních 6-7 procent a byli v parlamentu od roku 1992. Jednoduše jsme chtěli vyplnit prázdný prostor, který oni opustili, ale strana byla velmi decentralizovaná, složená z mnoho aktivistů různých názorů, a přežila jen pár měsíců.

Slyšel jsem, že v rámci tvé činnosti v C18 docházelo k napadání pravicových koncertů, jaký to mělo význam?

Do roku 1999 existovala v ČR jen minibuňka C18, jejíž součástí byli dva lidé, a jejich činností vydávání zinu *Sword of Victory*. Ani jedním z těch dvou lidí jsem já nebyl. K nějakým incidentům na dvou koncertech došlo, ale nemělo to spojitost s C18, ale prospěchářstvím organizátorů v jednom případě, a nedodržením slibu v druhém případě.

Nepřišlo ti, že při směřování Národního Odporu přesně naplňujete představu systému, jakou o vás chce mít?

Ve skupině Národní odpor Praha jsem byl cca 2 měsíce, do října 1999. Poté už skupina žila svým životem a může být pravda, že skutečně mohla jít na ruku systému. Se směřováním NO od roku 2000 a dál jsem neměl nic společného.

Setkal ses osobně s tvrzením, že jsi udavač? Kdo takovéto informace šíří?

Dvakrát. Poprvé v roce 1995 a podruhé v roce 2004. V prvním případě šlo o policejní konspiraci, kdy policie dvěma pravicovým lidem na vazbě na chvíli ukázala kus papíru s mým podpisem, kdy jsem měl jejich pobyt na vazbě schvalovat. Pravda se ukázala až u soudu, kdy vyšlo najevo, že policie chtěla odklonit pozornost od tří skutečných udavačů z prostředí ultras pražské Slávie. Asi polovina pražské scény tomu tehdy věřila, polovina ne. Nahlodávání důvěry mezi disidenty je obvyklá taktika systému. Někdo tomu vždy uvěří.

Druhý případ byl sofistikovanější a dodnes si nejsem jistý, co se přesně stalo a kdo za tím stál. Jisté je, že v roce 2007 jsem se v Brně účastnil „konfrontace“ mezi všemi aktéry tehdejšího příběhu, a poté jsem byl očištěn.

Pokud by se nějaký příběh o nějaké mojí spolupráci se státem objevil třeba dnes, jistě by mu někdo uvěřil a jistě by ho mnoho lidí šířilo. Systém proti mně vždy rozvíjel akce na dvou frontách – pomluvy mezi lidmi a zároveň nepřetržitá snaha mě za něco zavřít. V prvním případě byli úspěšní, protože je to hrozně jednoduché, v druhém případě nebyli úspěšní nikdy.

Četl jsi knihu Davida Duka *Moje probuzení ještě před tím, než jsi ho pozval do ČR a ovlivnila tě nějak?*

Od roku 1995 jsem přečetl v podstatě všechno, co nějakým způsobem souvisí s filozofií a historií bílého nacionalismu. *Moje probuzení* jsem četl tuším v roce 2001. Každá z těch knih, i tato, na mě měla svůj vliv.

Dočkal jsi se osobně nějakých perzekucí ze strany systému, považuješ se za disidenta 21. století?

Jak už bylo zmíněno výše, systém používá stejné metody za každého režimu. V jedné linii se snaží o osobní likvidaci člověka profesně, ve druhé o jeho likvidaci za mřížemi. Musím ovšem říct, že posledních 7-8 let je situace zcela jiná, než byla dříve. Perzekuce výrazně ubylo. Politické klima se posunulo a co bylo před lety nepříjemné, je dnes součástí mainstreamu. Takže se může stát i tak dříve nemožná věc, že jsem součástí mainstreamu i já. Aktivistická levice tu byla a je stále, ale není tu politická objednávka na pronásledování pravičáků. V situaci, kdy je drtivá většina národa proti migraci, je složité kvůli tomu někoho stíhat, tak jako dřív. Občas mě pobaví, když slyším některé mainstreamové politiky říkat věci, kvůli kterým jsme my měli na konci 90. let problémy.

Jaké jsi sklídl ohlasy na svou novou knihu o pražských skinheads? Četl jsi i nějaké recenze?

Zajímaly mě hlavně ohlasy lidí, kteří jsou v knize a kteří si tu dobu prožili. Jejich ohlasy byly fantastické. Kluci i holky, co mají dnes normální životy, se vrátili o 25 – 30 let zpátky a zase prožívali to, co tehdy. Jejich pochvala mě moc potěšila. Pro ně jsem to vlastně psal a o nich to je. Recenze jsem ze začátku četl na stránkách hlavního prodejce. Radost mi udělalo i to, že knížku četl Dan Landa a doporučil jí Vladimírovi 518, se kterým jsem se potkal a který mi hlásil, že už si jí koupil.

Máš v plánu skrze svůj web *Středoevropan* nějakým způsobem aktivizovat českou a slovenskou veřejnost? Měl jsi při tvorbě webu nějaké zahraniční předobrazy?

Nemám v plánu lidi aktivizovat, ale informovat. To je poslání *Středoevropana*. Psát o tom, o čem jiná média zapominají psát, jak stojí v popisku webu tuším na Facebooku. Žádný konkrétní předobraz jsem neměl. Líbí se mi, jak to dělají v *Breitbart News*, ale na začátku jsem na rozdíl od nich web dělal sám, a s úplnými výjimkami tomu tak je i dosud. Pomáhá mi jen jeden člověk, který překládá a titulkuje zajímavá videa ze zahraničí.

Jsou v plánu do budoucna pro Středoevropana i knižní recenze, řekněme kupříkladu knih *Prolomení hradeb* od Petra Hampla či *Lidské rasy* od Philippa Rushtona?

Nemyslím si. Recenze dopředu neplánuji a vlastně je ani moc nedělám. Soustředím se hlavně na pravidelné denní zpravodajství z celého světa.

Zamýšlel ses někdy nad obsahem Středoevropana, tedy že obsahuje téměř jen samé násilí, znásilnění, perzekuce atd. a že tento výlučně temný obsah přitahuje jistý typ publika, což se následně odráží na bělošské identitě? Když se potom bělošská identita s těmito temnými obsahy spojuje nejen na stránkách různých webů, ale i v reálném životě, váže na sebe výlučně lunární kvality.

Analýzu webu jsem v tomto směru neprováděl. Nicméně ve chvíli, kdy informujete o reálném životě v západní Evropě, potažmo západním světě, je třeba informovat o masivní kriminalitě, ke které tam dochází, a která se většinou do našich médií vůbec nedostane. Středoevropan je prostě zpravodajský web. Ať už zkoušel vytahovat i jiná, historicko-vzdělávací témata, tak prioritou je zpravodajství. A ať už se podíváme do Jižní Afriky, předměstí Melbourne, Londýna, Malmö, severu Paříže a dalších míst, vše se nese ve znamení konfliktu. Pokud je konflikt a násilí součástí reality všedního dne západní Evropy a Západu, ve zpravodajství to nemůže chybět. Pokud chce někdo bílé lidi vzdělávat ohledně antických myslitelů, je to určitě skvělá věc. Já ale dělám zpravodajství ze současného světa.

Připravuješ teď osobně nějaké další projekty?

Středoevropan mi přijde jako dostatečný projekt k mému sebenaplnění. Rostoucí návštěvnost webu je také odměňující. Takže zůstávám jen u Středoevropana.

Zde je místo pro něco, co nemělo šanci v rozhovoru zaznít a přesto bys to chtěl říci.

Pořád hledám další lidi, co by se na Středoevropanovi podíleli. Podmínkou je držení současné linie – tedy minimum úvah a komentářů, ale aktuální zpravodajství o trampotách bílých lidí v současném světě ze všech úhlů.